

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.1. Exercitatio proposita, autoritate & exemplis adstruitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

fus sanguinum; ut tecum & in te dolores amem, & sanguine tuo genas meas ac vultum exornem. Deniq; hæc una mihi sit hoc in exilio sollicitudo, ut qualem te in hac cruce, conspicio, talem me tibi exhibere contendam; ut, quoad libebit, amoris meo crucifixo ac vulnerato conformis effecta, sponsæ nomine reperiar non indigna.

P. I. c. 15.

Habes insuper in Stimulo divini amoris, istius Doctoris Seraphici ardentis affectus, quibus acerbissimâ & ignominiosam Christi passionem ambit sibi dari in sponsam, indissolubili nuptiarum vinculo jungendam. Sese enim illam amare ante omnes terræ cœliq; delicias, hanc totis visceribus concupiscere, absq; hac nolle vivere; hanc deniq; esse unicum solatium & desiderium animæ suæ, & plura his paria, quæ facile erit in præsentem transferre tractatum. Ejusdem operæ & rei est, Christum crucifixum in sponsum optare, & passionem ejus in sponsam dilectam assumere: cum neque JESUS crucifixus sine passione sit, neque passio Christi absq; Christo esse possit. Et utraq; istâ figurâ loquendi id ipsum adumbratur, quod contendimus: cum videlicet, qui Christum ardentem amaverit, & intima quadam ratione ei conjungi & copulari voluerit, unâ cum illo crucis ejus dolores atq; ignominiam amanter complecti, & sibi tanquam despondere, debere.

CAPUT XIII.

*Cum corde JESU Crucifixi cor suum conjungere,
aut commutare.*

§. 1.

*Exercitatio proposita, autoritate & exemplis ad-
struitur.*

EA

Est hoc etiam suave amoris circa Christum crucifixum exercitium; secundum id, quod fert vulgata paræmia, proprium hoc esse, inter se vehementer amantium, ut cor unum dicantur habere. Atq; inter causas finésve varios à Sanctis Patribus piè excogitados, quamobrem Redemptor noster lanceà militis sibi latus aperiri voluerit, sunt qui hunc etiam commententur; ut nimirum per hanc aperturam Divini lateris, pateret aditus ad cor ejus, liceretque nobis, mysticà quâdam ratione, cor nostrum cordi ejus conjugere, & quasi cor unum è pluribus cordibus efficere. Ita enim disertè, neq; uno loco S. Bonaventura. Quippe parte primâ Stimuli divini amoris de Christo pro nobis vulnerato, loquens: *Præ nimio amore (Inquit) aperuit sibi latus, ut tibi tribuat cor suum.* Ibidemq; ponderat, ut quiddam multum mirabile, quòd *apertio lateris cor cordi conjugat; cor, inquam, crucifixum amantis, cordi ipsius Christi crucifixi.* Et parte tertiâ; *Si bene passionem fueris meditatus, & multum intraveris in latus ejus, citò pervenies ad cor ejus. O felix cor (subdit) quod sic cordi Christi dulciter colligatur!* Ita etiam Ludovicus Blosius endologia quadam ad **JESUM**: *Volusti (ait) charissime mi, mellissimum cor tuum vulnerari propter me. Utinam cor meum lanceà amoris tui profundissimè p[er]s endol. saucies, illudq; sacratissimo cordi tuo unias, ita ut aliud non possim velle, quàm quod tu vis!* Quibus similia idem habet alibi: itémq; Thaulerus & Lanspergius in Pharetra divini Amoris.

P. 1. c. 1.

P. 3. c. 1.

Prec. adm:

p[er]s endol.

14.

Denique nonnullis præsertim sanctis Virginibus, quas in hujus sermonis progressu commemorabimus, fertur id concessum esse divinitus, ut ad ineffabilis familiaritatis indicium, Christus cor suum illis traderet, & vel cor suum divinum cum earum corde commutaret, vel utrumq; cor resolutione mirabili in unum conflaret ac confunderet. Quâ rem, si (ut plerumq; in talibus rebus usuvenit) symbolica dunta-

Q9

duntaxat ratione, aut imaginariâ quadam repræsentatione illis contigisse dicamus; magnam quidem indicat divini amoris dulcedinem, & intimæ cujusdam familiaritatis prerogativam, sed nihil præ se fert, quod non facile possit intelligi. Si verò in eo rigore quem verba sonant accipiendum sit; ut nimirum Christus re ipsâ divinum cor suum, suis detractum visceribus alterius pectori indiderit, aut cum alieno sic commutârit, & ipsum cor Christi alienâ jam animâ viveret, & Christus vicissim cor illud, quod alterius fuerit, in sua receptum præcordia, divinâ suâ animâ vegetaret; hoc inquam per sese, & intellectu creditur; difficile, & non modò cum physicis, sed etiam Theologicis rationibus parum consentiens videtur. Dispiciamus tamen id quale sit, & quantum ejusmodi narrationibus deferre, aut non absurdè concedere valeamus.

In primis igitur illud ponimus, quod à nobis modò infirmatum est, ejusmodi cordiû confociationes, commutationes, substitutiones, quas sæpè in vitis præsertim sanctarû feminarum legimus (quamdiu narrationis adjuncta aliud expressè non exigunt) non physicâ aliquâ ratione, sed per visum duntaxat aut speciem quandam imaginariam factas esse. Sic enim permulta tum SS. Prophetis, tum personis Christo specialiter dilectis contigisse scribuntur, quæ non nisi per formas sensibus objectas, aut impressas animo rerum species expertæ sint: quibus tamen in rebus nulla propter fallacia, aut illusio mentis agnoscenda est; cum ad earum imaginum veritatem sufficiat id illis subesse, ad quod exprimendum ac demonstrandum repræsentantur. Quemadmodum in re proposita, ea cordium copulatio, aut inter Christum ejusq; sponsas mutua quasi commutatio, valere potest (ut dicebamus) sive ad eximiam divinæ charitatis vim, dulcèmq; Christi cum anima sibi dilecta consuetudinem ac familiaritatem significandam; sive ad summam in-

ter illos consensionem animorum ac voluntatum testandam aut conciliandam, sive demum ad alium quempiam singularis gratiæ effectum commonstrandum, si præsertim ad ista adijcias, quæ mox suggeram ad rei totius explanationem.

In quem sensum tum illud interpreter, quod de S. Gertrude, B. Magdalena de Pazzis, aliisque in eorum vita scriptum est; eas videlicet ipsum cor Christi loco sui cordis accepisse; tum id nominatim quod de B. Catharina Genuensi proditur: eam aliquando sibi visam esse, admoveri ad pectus Domini JESU, in eoque; conspicere Crucifixi cor, rotum ignitum atque accensum: unde ipsius mens eadem dulcedine divini amoris liquefacta sit, & velut in ipsum dilectum suum resoluta, ut diceret: Jam animam meam & corde meo destituta sum; quia anima mea & cor meum, est ipsa anima, & cor dulcis Amoris mei, hoc est, Christi JESU, in quem illa prorsus immersa erat & transformata. Quæ quidem sic dixisse censenda est, propter eam quam dixi voluntatis suæ cum dilecti sui voluntate consensionem; sic ut per omnia idem ipsa vellet, idemque nollet, quod dilectus; atque ita idem cor, eandemque cum illo animam haberet. Nisi quis forte tam parum cordatus est, ut credat, sanctam illam viduam, non corde modo, sed propria etiam anima destitutam, naturam suam atque essentiam retinere potuisse, aut animæ propriæ absentiam, ab anima Christi suppletam esse.

Infin. l. 2. c. 3.

Vit. B. Magdal. p. 2. c. 8

Vit. c. 2.

L. 2. c. 6.

Quibus consentaneè Seraphinus Razzius in vita Venerabilis sororis Catharinæ Ricciæ; cum illum ejus raptum commemorasset, quo aliquando coram divinissimo Sacramento supplicans, sibi visa fuit rapi in Paradisum, ibique intercedente DEI Matre, sibi ab Christo JESU mutari atque innovari cor, quod pridem ab eo multis precibus contendebat; ut proinde ex eo jam diceret, cor suum non amplius cor Catharinæ, sed Beatæ Virginis appellandum; id deinde explicans ita subjungit: *Quod nos intelligimus per simili-*

Q 92

tu di-

tudinem; sive, quòd accepisset cor simile cordi B. Virginis per imitationem.

§. 2.

Eorum, qua modo allata sunt, specialior quaedam explicatio.

At tamen ad hanc rem paulò luculentius explicandam, illud insuper addere possumus: dum Christus cor suum alicui sponsæ suæ specialiter contradere visus est, plerumque id non esse factum, sine aliqua operatione divina, secundum quam, etiam ratione quadam magis physica, dici posset illi immutatam cor, aut ipsum cor Christi ei singulariter donatum esse. Ad quod duo quædam video potuisse concurrere.

Primum enim id fieri potuit per insignem quandam virium animæ facultatumve immutationem; ita videlicet, ut intellectus atque voluntas hominis, ex specialium seu habituum seu auxiliorum impressione, induerint sensus atque affectus Christiformes, ut jam nihil sentirent, saperent, diligerentve, nisi quod Christus ipse sentiret, saperet, diligeret: quod est habere cor secundum cor Christi, & quodammodo cor suum cum Christi corde commutasse.

l. 1. vit. c. 5.

Atque huc pertinere videtur, quod de S. Virgine Lutgardæ, in hunc modum refert ipsius vitæ scriptor Thomas Cantipratanus: nimirum in quadam cum Christo (ut est incredibilis, divini sponsi cum suis dilectis familiaritas) velut amatoriâ allusione; cum Lutgardis dixisset, *Volò cor tuum Domine*; isque respondisset: *Quin ego potius & cor tuum*; tum verò subjunxisset Lutgardem: *Sit ita, Domine; sit tamen ut cordis tui amorem cordi meo attemperem, & in te cor meum possideam, omni tempore tuâ protectione securum. Facta est igitur* (subdit Cantipratanus) *ex eo die quadam permixtio cordium, vel potius unio spiritus creati & increati per gratia excellentiam. Deinceps enim Christus ita cordi Virginis habit,*